

เพื่อที่จะสัมผัสกับสภาพของการหลุดพ้นในชีวิตในยุคบรรจบกัน

มอบภาระและบ่วงพันธะทั้งหมดของลูกให้กับพ่อ และกลายเป็นแสงที่เบาสบาย

วันนี้ บัฟดาตา ผู้สร้างโลก กำลังเฉลิมฉลองเมลา ซึ่งเป็นการพบปะกับสิ่งสร้างแรกของท่าน นั่นคือลูกผู้โชคดีและน่ารักยิ่งของท่าน ลูกบางคนได้อยู่เบื้องหน้าบาบาด้วยตนเองและได้เห็นท่านด้วยตาของตนเอง และลูกๆมากมายจากทุกทิศทางได้หลอมรวมอยู่ในหัวใจของท่าน บัฟดาตามองเห็นดวงดาวที่เปล่งประกายสามดวงของโชคสามประเภทบนหน้าผากของลูกแต่ละคน โชคประเภทที่หนึ่งคือการหล่อเลี้ยงที่สูงส่งที่พวกเขาได้รับจากบัฟดาตา โชคประเภทที่สองคือการศึกษาล้ำเรียนที่พวกเขาได้รับจากครู และโชคประเภทที่สามคือดวงดาวที่เปล่งประกายแห่งพรที่ได้รับจากสัทกูรู ดังนั้นลูกทุกคนกำลังสัมผัสกับดวงดาวที่เปล่งประกายบนหน้าผากของลูกอยู่ใช่ไหม? ลูกทุกคนมีความสัมพันธ์กับบัฟดาตา แต่ถึงกระนั้น ความสัมพันธ์ทั้งสามนี้เป็นสิ่งจำเป็นในชีวิต และลูกๆผู้เป็นที่รักที่จากหายไปนานและเวลานี้ได้พบเจอแล้วได้บรรลุซึ่งสิ่งเหล่านี้ อย่างง่ายดาย ลูกได้มาซึ่งสิ่งเหล่านี้แล้วใช่ไหม? ลูกมีความซาบซึ้งเช่นนั้นใช่ไหม? ลูกยังคงร้องเพลงนี้อยู่ในหัวใจใช่ไหม? "ว้า บาบา! ว้า! ว้า ครู! ว้า! ว้า สัทกูรู! ว้า!" ผู้คนในโลกนี้เพียรพยายามอย่างมากเพื่อให้ได้รับพรแม้เพียงพรเดียวจากครูทางโลกที่พวกเขาเรียกว่าดวงวิญญาณที่ยิ่งใหญ่ ในขณะที่พ่อทำให้ลูกเต็มไปด้วยพรตั้งแต่วเวลาที่ลูกถือกำเนิดมา ลูกเคยคิดถึงโชคอันยิ่งใหญ่เช่นนี้แม้กระทั่งในความฝันหรือไม่ ที่พระเจ้า ผู้เป็นพ่อ จะยอมอุทิศตัวท่านเองแก่ลูกถึงเพียงนี้? เหล่าผู้เลื่อมใสศรัทธาทั้งหลายต่างขับร้องเพลงของพระเจ้า และพระเจ้า ผู้เป็นพ่อ ขับร้องเพลงของใคร? ของลูกๆผู้โชคดีทั้งหลาย

แม้กระทั่งเวลานี้ ในเครื่องบินไหนที่ลูกทุกคนบินมาจากประเทศต่างๆของลูก? ในเครื่องบินทางกายภาพหรือไม่? หรือว่าลูกทุกคนมาที่นี่จากทุกทิศทางในเครื่องบินแห่งความรักของพระเจ้า? เครื่องบินของพระเจ้านำลูกมาที่นี่อย่างง่ายดายมาก ไม่มีความยากลำบากเลย ดังนั้น ลูกทุกคนจึงมาที่นี่ในเครื่องบินแห่งความรักของพระเจ้า ดังนั้น ขอแสดงความยินดี! ขอแสดงความยินดี! ขอแสดงความยินดี! เมื่อได้เห็นลูกๆแต่ละคน ไม่ว่าลูกจะมาเป็นครั้งแรกหรือว่าลูกจะมาเป็นเวลานานแล้ว บัฟดาตาก็รู้ถึงคุณสมบัติพิเศษของลูกแต่ละคน ลูกแต่ละคนของบัฟดาตา ไม่ว่าจะเป็นเด็ก ผู้ใหญ่ มหาเวียร์ หรือผู้เพียรพยายาม ลูกแต่ละคนได้จากหายไปนานและเวลานี้ได้พบเจอแล้ว เพราะเหตุใด? ลูกแสวงหาพ่อแต่ลูกไม่พบท่าน อย่างไรก็ตามบัฟดาตาค้นหาลูกแต่ละคนด้วยความรัก ความเอ็นดู และความเสน่หาอย่างมากมายในทุกซอกทุกมุม เป็นเพราะลูกนั้นเป็นที่รักอย่างมาก ท่านจึงมองหาลูก เพราะพ่อรู้ว่าไม่มีลูกคนใดของท่านที่ไม่มีคุณสมบัติพิเศษใดๆเลย คุณสมบัติพิเศษของลูกในสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่นำลูกมาที่นี่ อย่างน้อยที่สุด ลูกก็ตระหนักรู้จักพ่อผู้มาที่นี่ในรูปที่แฝงตน ลูกพูดว่า "เมร่า บาบา" ลูกทุกคนพูดว่า "เมร่า บาบา" มีใครที่พูดว่า "ไม่ เมร่า บาบา" (บาบาของท่าน) บ้างไหม? ลูกทุกคนพูดว่า "เมร่า บาบา" ดังนั้นลูกก็พิเศษใช่ไหม? นักวิทยาศาสตร์และบุคคลสำคัญทั้งหลายเหล่านั้นไม่สามารถตระหนักรู้จักท่านได้ แต่ลูกทุกคนตระหนักรู้จักท่านได้และทำให้ท่านเป็นของลูกใช่ไหม? ดังนั้น พ่อก็ทำให้ลูกเป็นของท่านเช่นกัน ลูกกำลังโบยบินในขณะที่ได้รับการหล่อเลี้ยงด้วยความสุขนี้ใช่ไหม? ลูกกำลังโบยบิน ลูกไม่ได้กำลังเดิน ลูกกำลังโบยบิน เพราะผู้ที่กำลังเดินจะไม่สามารถกลับบ้านกับพ่อได้ เพราะพ่อจะโบยบินไป แล้วผู้ที่เพียงแต่เดินจะสามารถกลับบ้านไปกับท่านได้อย่างไร? ดังนั้น พรที่พ่อให้แก่ลูกๆของท่านทุกคนคืออะไร? ขอให้ลูกอยู่ในรูปที่เป็นเทวดานางฟ้าของลูก! เทวดานางฟ้าโบยบิน พวกเขาไม่ได้เดิน พวกเขาโบยบิน ดังนั้น ลูกทุกคนก็อยู่ในสภาพที่โบยบินเช่นกันใช่ไหม? ผู้ที่อยู่ในสภาพที่โบยบิน ยกมือขึ้น! หรือว่าบางครั้งเป็นสภาพที่เดิน และบางครั้งเป็นสภาพที่โบยบินไหม? ไม่เลย? ลูกคือผู้ที่โบยบินอยู่เสมอ ลูกคือผู้ที่เป็นแสงและเบาสบายใช่ไหม? ลองคิดดูสิ พ่อได้รับการรับประกันจากลูกทุกคนแล้วว่า ไม่ว่าลูกจะมีภาระใดอยู่ในจิตใจหรือในสติปัญญา จงมอบสิ่งนั้นให้แก่พ่อ เพราะท่านมาเพื่อรับสิ่งนั้นไป ลูกได้มอบภาระของลูกให้แก่พ่อแล้วหรือยัง? หรือลูกได้เก็บซ่อนไว้เล็กน้อยอย่างระมัดระวัง? ในเมื่อท่านผู้จะรับภาระนั้นไปจากลูกซึ่งกำลังนำภาระนั้นไป แล้วมีอะไรให้คิดเกี่ยวกับสิ่งนี้หรือไม่? หรือว่าลูกยังคงมีนิสัยจากการดูแลภาระของตนเองนั้นมาเป็นเวลา 63 ชาติเกิด? ลูกบางคนบางครั้งก็พูดว่า: "เราไม่ต้องการทำสิ่งนี้ แต่เราถูกบังคับโดยนิสัยของเรา" ตอนนี้ลูกไม่ได้ถูกบังคับแล้วใช่ไหม? ลูกถูกบังคับ (majboor) หรือลูกเข้มแข็ง (majboot)? อย่าให้ลูกบังคับเลย ลูกเข้มแข็ง ลูกเป็นซัคคีที่เข้มแข็งหรือลูกบังคับ? ลูกเข้มแข็งใช่ไหม? ลูกชอบเก็บภาระไว้หรือไม่? หัวใจของลูกผูกพันอยู่กับมันหรือไม่? หัวใจ

ของลูกผูกพันกับภาระนั้นหรือไม่? ปล่อยมันไป! ปล่อยมันไป! แล้วลูกจะเป็นอิสระ! ลูกไม่ปล่อยมันไป ลูกก็จะไม่เป็นอิสระ วิธีที่จะปล่อยมันไปคือการมีความคิดที่มุ่งมั่น ลูกบางคนพูดว่า: "เรามีความคิดที่มุ่งมั่น แต่ แต่..." เหตุผลคืออะไร? ลูกมีความคิดที่มุ่งมั่น แต่ลูกไม่ได้ทบทวนความคิดที่มุ่งมั่นที่ลูกมี ทบทวนความคิดที่มุ่งมั่นนั้นซ้ำๆ ในจิตใจของลูก และตระหนักว่าภาระนั้นคืออะไร และประสบการณ์ของการเป็นแสงและเบาสบายนั้นคืออะไร ชิดเส้นใต้หลักสูตรการตระหนักรู้เล็กน้อยในตอนนั้น ลูกพูดและคิด แต่เวลานี้ให้ตระหนักในหัวใจของลูกว่าภาระนั้นคืออะไร และความหมายของการเป็นแสงและเบาสบายคืออะไร เก็บความแตกต่างไว้ตรงหน้าลูก เพราะขณะนี้ ตามเวลาที่ใกล้เข้ามา บัพดาดาปรารณาที่จะเห็นอะไรในโลกแต่ละคน? ให้ลูกแสดงให้เห็นในทางปฏิบัติโดยการทำในสิ่งที่ลูกพูด ลูกต้องนำสิ่งที่ลูกคิดมาปฏิบัติ เพราะมรดกของพ่อและสิทธิโดยกำเนิดของลูกคือการหลุดพ้นและการหลุดพ้นในชีวิต นี่คือการเชื่อเชียวที่ลูกให้ทุกคนใช้หรือไม่? "จงมาและบรรลุถึงมรดกของการหลุดพ้นและการหลุดพ้นในชีวิต" ดังนั้น ลูกแต่ละคนจงถามตนเองว่า: ฉันต้องการสัมผัสการหลุดพ้นในดินแดนแห่งการหลุดพ้นหรือไม่? ฉันต้องการสัมผัสการหลุดพ้นในชีวิตในยุคทองหรือไม่? หรือฉันต้องการสร้างชั้นสการของการหลุดพ้นและการหลุดพ้นในชีวิตในตอนนั้นในยุคบรรจบกัน? นี่เป็นเพราะลูกพูดในเวลาที่ว่า ลูกคือผู้ที่กำลังสร้างโลกที่สูงส่งด้วยชั้นสการของพระเจ้าของลูก "เรากำลังสร้างโลกใหม่ด้วยชั้นสการของเรา" ดังนั้น ชั้นสการของการหลุดพ้นและการหลุดพ้นในชีวิตจึงถูกทำให้ปรากฏขึ้น ณ เวลานี้ในยุคบรรจบกันใช่หรือไม่? ดังนั้น จงตรวจสอบดูว่าจิตใจและสติปัญญาของลูกได้เป็นอิสระจากบ่วงพันธะทั้งหมดแล้วหรือยัง ในชีวิตบราห์มิน ลูกได้กลับมาเป็นอิสระจากหลายสิ่งหลายอย่างที่เคยเป็นบ่วงพันธะในชีวิตที่ผ่านมาของลูก อย่างไรก็ตาม ลูกเป็นอิสระจากบ่วงพันธะทั้งหมดแล้วหรือยัง? หรือว่าเวลานี้ยังมีบ่วงพันธะบางอย่างที่ผูกมัดลูกไว้กับบ่วงพันธะเหล่านั้นอยู่หรือไม่? การได้สัมผัสกับการหลุดพ้นและการหลุดพ้นในชีวิตคือความยิ่งใหญ่ของชีวิตบราห์มิน เพราะในยุคทอง ลูกจะไม่มีความรู้ใดๆ ทั้งเรื่องการหลุดพ้นในชีวิตหรือชีวิตของการมีบ่วงพันธะ ในปัจจุบันลูกได้สัมผัสแล้วว่าชีวิตของการมีบ่วงพันธะคืออะไร และชีวิตของการหลุดพ้นในชีวิตคืออะไร เพราะลูกทั้งหมดได้ให้สัญญาไว้ ลูกทุกคนได้ให้สัญญาไว้หลายครั้งแล้ว ลูกจำได้ไหมว่าลูกได้ให้สัญญาอะไร? ถามใครก็ได้ว่า "เป้าหมายของชีวิตบราห์มินนี้ของลูกคืออะไร" พวกเขาตอบว่าอย่างไร "กลับมาหัดเทียบกับพ่อ" สิ่งนี้หนักแน่นมั่นคงใช่ไหม? ลูกต้องการที่จะกลับมาหัดเทียบกับพ่อใช่ไหม? หรือว่าลูกแค่ต้องการที่จะเป็นเช่นนั้นเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ลูกต้องการกลับมาหัดเทียบอย่างแนนอนใช่ไหม? หรือว่าเป็นเช่นนั้นที่ถ้าลูกกลายเป็นเหมือนท่านเพียงเล็กน้อยนั้นก็โอเคแล้ว? นั่นก็จะไม่เรียกว่าการกลับมาหัดเทียบกันใช่ไหม? แล้วพ่อได้รับการปลดปล่อยหรือท่านมีบ่วงพันธะหรือไม่? หากลูกมีบ่วงพันธะประเภทใด ไม่ว่าจะเป็นทางร่างกาย ความสัมพันธ์ทางกายใดๆ บางทีอาจจะไม่ใช่จากแม่ พ่อ พี่น้อง หรือเพื่อน แต่หากมีบ่วงพันธะใดของความสัมพันธ์ใดๆ กับอวัยวะทางร่างกายของลูก หากมีบ่วงพันธะของนิสัย บ่วงพันธะของธรรมชาติ บ่วงพันธะของชั้นสการเก่า แล้วสิ่งนั้นจะเรียกว่ามีความหัดเทียบกับพ่อได้อย่างไร? แต่ลูกยังคงให้สัญญาทุกวันว่าลูกต้องการที่จะกลับมาหัดเทียบกับพ่ออย่างแนนอน เมื่อบาบาให้ลูกยกมือขึ้น ลูกทุกคนพูดว่าอย่างไร? ว่าลูกต้องการที่จะเป็นเหมือนลักษมีและนารายณ์ บัพดาดาพอใจที่ลูกให้สัญญาที่ดีมาก แต่ลูกไม่ได้รับคุณประโยชน์จากคำสัญญาของลูก ลูกไม่รู้จักความสมดุลของคำสัญญาและคุณประโยชน์ของมัน บัพดาดาไม่เพิ่มคำสัญญาของลูกที่ใหญ่โตมาก ท่านมีแฟ้มของทุกคน ในท่านองเดียวกัน ขอให้เพิ่มแฟ้มของคุณประโยชน์ด้วย หากมีความสมดุลนี้ มันคงจะดีมาก!

ลูกคือครูจากศูนย์ต่างๆ ที่นั่งอยู่ตรงนี้ใช่ไหม? ลูกก็คือผู้ที่อาศัยอยู่ในศูนย์ที่นั่งอยู่ตรงนี้ด้วยใช่ไหม? ดังนั้น ลูกคือผู้ที่กำลังจะกลับมาหัดเทียบใช่ไหม? ผู้ที่อาศัยอยู่ในศูนย์ที่กลายเป็นเครื่องมือที่ลูกต้องการกลับมาหัดเทียบใช่ไหม? ลูกเป็นเช่นนั้นหรือไม่? ลูกเป็นเช่นนั้น แต่บางครั้งลูกก็กลับมาซุกซนเล็กน้อย บัพดาดาจึงคงเห็นพฤติกรรมและกิจกรรมของลูกๆ ทุกคนอยู่เรื่อยๆ ตลอดทั้งวัน เมื่อดาดี้ของลูกอยู่ในอาณาเขตที่ละเอียดอ่อน เธอก็เห็นทุกสิ่งทุกอย่าง เธอพูดว่าอะไร? ลูกรู้ไหม เธอเคยพูดว่า: บาบา มันเป็นแบบนั้นได้ด้วยหรือ? เป็นแบบนั้นได้หรือ? พวกเขาทำสิ่งนี้ ซึ่งลูกยังคงเห็นอยู่เรื่อยๆ หรือไม่? ลูกได้ยินสิ่งที่ดาดี้ของลูกเห็นไหม? เวลานี้ บัพดาดาต้องการที่จะเห็นว่าลูกแต่ละคนประกาศสิทธิในมรดกของการหลุดพ้นและการหลุดพ้นในชีวิต เพราะลูกได้รับมรดกในเวลา ในยุคทองนั้นจะเป็นชีวิตตามธรรมชาติของลูก จะเป็นชีวิตตามธรรมชาติบนพื้นฐานของการฝึกฝนของลูกในเวลา แต่ลูกได้รับสิทธิในมรดกนั้นในเวลา ในยุคบรรจบกัน ด้วยเหตุนี้บัพดาดาจึงต้องการให้ลูกทุกคนตรวจสอบตนเอง และหากมีบ่วงพันธะใดๆ คอยดึงรั้งลูกอยู่ ก็จงคิดถึงเหตุผลของมันด้วย จงคิดถึงเหตุผลนั้น และพร้อมกับสิ่งนั้น จงคิดถึงวิธีแก้ไขด้วย บัพดาดาได้ให้วิธีแก้ไขให้กับลูกหลายครั้งในรูปที่แตกต่างกัน ท่านได้ให้พรของพลังทั้งหมดและสมบัติที่มีค่าของคุณธรรมทั้งหมดแก่ลูก ด้วยการให้สมบัติที่มีค่าเหล่านั้น ลูกจะเพิ่มพูนสมบัติเหล่านั้นขึ้นมา ลูกทุกคนมีสมบัติที่มีค่า บัพดาดาได้เห็นสิ่งนั้น บัพดาดาเห็นสต็อค(คลังสมบัติ)ของแต่ละคน สติปัญญาคือห้องสต็อค(ห้องเก็บสมบัติที่มีค่า) บัพดาดาได้เห็นสต็อคของทุกคน ลูกมีสมบัติที่มีค่าเหล่านั้นอยู่ในสต็อค แต่

ลูกไม่ได้ใช้สมบัติที่มีค่าเหล่านั้นในเวลาที่ต้อง ลูกเพียงแค่มองถึงสิ่งเหล่านั้นในรูปของจุด: "ใช่ ฉันต้องไม่ทำสิ่งนี้ ฉันต้องทำสิ่งนี้" ลูกใช้ความรู้ในรูปของจุด ลูกคิดถึงกับมัน แต่ลูกไม่ได้ใช้จุดนั้นของความรู้นี้โดยการทำให้มันคงอยู่ในรูปของจุด เหตุนี้เองมันจึงยังคงเป็นเพียงจุด ใช้จุดนั้นของความรู้ในขณะที่อยู่ในรูปที่เป็นจุดของลูก แล้วลูกจะพบวิธีแก้ไข ลูกบอกว่าลูกต้องไม่ทำสิ่งนี้ แล้วลูกก็ล้มมันไป พร้อมกับการพูดถึงเรื่องนั้น ลูกก็ล้มมันไป บาบ่าได้บอกวิธีที่ง่ายตายแก่ลูกแล้ว ในยุคบรรจบกัน มันเป็นเพียงความมหัศจรรย์ของจุด เพียงแค่ใช้จุดนั้น ไม่จำเป็นต้องมีเครื่องหมายวรรคตอนอื่นใด เพียงแค่ใช้สามจุด ดวงวิญญาณคือจุด พ่อคือจุด และละครคือจุด ใช้สามจุดต่อไป แล้วมันจะไม่ใช้เรื่องยากเลยที่จะกลับมาติดเทียมกับพ่อ ลูกพยายามที่จะใส่จุด แต่มือของลูกสั่นเมื่อลูกใส่จุดนั้น และมันจึงกลายเป็นเครื่องหมายคำถามหรือเครื่องหมายอัศเจรีย์ ที่นั่นมือของลูกสั่น และที่นั่นสติปัญญาของลูกสั่น มิฉะนั้นแล้ว เป็นเรื่องยากหรือที่จะรักษาสามจุดไว้ในสำนักของลูก? เป็นเรื่องยากหรือไม่? บัพดาตาได้แสดงวิธีที่ง่ายตายอีกวิธีหนึ่งให้กับลูก นั่นคืออะไร? ให้พรและรับพร อ้อชะ ถ้าลูกไม่สามารถมีโยคะที่ทรงพลังได้ ถ้าลูกยังขาดดาร์นาของลูกเล็กน้อย ถ้าลูกไม่มีความกล้าที่จะกล่าวสุนทรพจน์หรือให้คำบรรยาย ลูกก็ยังสามารถให้พรและรับพรได้ ทำสิ่งเดียวกันและวางสิ่งอื่นๆไว้ก่อน เพียงแค่ทำสิ่งเดียว: รับพรและให้พร "ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น ไม่ว่าคนอื่นจะให้อะไรแก่ลูก ฉันต้องให้พรและรับพร" จงทำให้สิ่งเดียวกันมันคง แล้วสิ่งอื่นๆทั้งหมดจะรวมอยู่ในนั้น ถ้าลูกให้พรและรับพร พลังและคุณธรรมทั้งหมดจะไม่รวมอยู่ในนั้นหรือ? พลังและคุณธรรมจะรวมอยู่ในนั้นโดยอัตโนมัติใช่หรือไม่? เพียงแค่ตั้งเป้าหมายเดียวไว้ ลองดูสิแล้วจะรู้ ผิดพลาดสิ่งนี้เป็นเวลาหนึ่งวันแล้วดู จากนั้นลองอีกเจ็ดวัน โอเค หากลูกไม่สามารถเก็บสิ่งอื่นๆไว้ในสติปัญญาของลูกได้ อย่างน้อยที่สุดลูกก็จะสามารถเก็บสิ่งหนึ่งไว้ในสติปัญญาได้ "ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น ฉันก็ต้องให้พรและรับพร" ลูกทำสิ่งนี้ได้หรือไม่? ลูกสามารถทำได้หรือไม่? โอเค เมื่อลูกกลับไปลองทำดู ด้วยการทำเช่นนี้ลูกทุกคนจะกลายเป็นโยคยูกต์โดยอัตโนมัติ เพราะหากไม่มีการกระทำที่ไร้ประโยชน์ ลูกก็คือโยคยูกต์ใช่หรือไม่? อย่างไรก็ตาม จงรักษาเป้าหมายของการให้พรและรับพรไว้ ไม่ว่าคนอื่นจะให้อะไรแก่ลูกก็ตาม แม้ว่าลูกจะได้รับความปลอดภัย แม้กระทั่งสถานการณ์แห่งความโกรธจะเข้ามาอยู่เบื้องหน้าลูก เพราะเมื่อลูกให้สัญญา มายาก็รับฟังคำสัญญาของลูกด้วยเช่นกัน ดังนั้นเธอก็จะทำงานของเธอเองด้วยเช่นกัน ใช่ไหม? เมื่อลูกกลายเป็นผู้เอาชนะมายุ เธอจะไม่ทำอะไรเลย ในปัจจุบันนี้ ลูกก็ยังเป็นผู้เอาชนะมายุอยู่ และเธอก็จะทำงานของเธอเองด้วยเช่นกัน ดังนั้นลูกต้องให้พรและรับพร สิ่งนี้เป็นไปได้ไหม? ผู้ที่บอกว่าเป็นไปได้ ยกมือขึ้น! อ้อชะ ชักติ ยกมือขึ้น! ใช่ มันเป็นไปได้ แล้วผู้เป็นครูทั้งหลายมาจากทุกหนแห่งใช่ไหม? ดังนั้นเมื่อลูกกลับไปยังประเทศของลูก ก่อนอื่นใด ลูกทุกคนต้องทำการบ้านนี้เป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์ แล้วจึงส่งผลลัพธ์ของลูกมา มีจำนวนสมาชิกในชั้นเรียนกี่คน มีกี่คนที่โอเค และมีกี่คนที่ยังคงอ่อนแออยู่เล็กน้อย? มีกี่คนที่เข้มแข็ง? ถ้าพวกเขาอ่อนแอ ให้ขีดฆ่าหรือขีดเส้นทับคำว่าโอเค ส่งข่าวของลูกด้วยวิธีนี้ แค่นั้นเอง คนจำนวนเท่านี้โอเค และคนจำนวนเท่านี้ก็มีเส้นขีดฆ่าคำว่าโอเคเช่นกัน ดูสิ มีดัมเบิลฟอเรเนอร์มาในกลุ่มนี้ แล้วลูกก็จะทำงานหนักเป็นสองเท่าใช่ไหม? ส่งผลลัพธ์ของหนึ่งสัปดาห์ของลูก แล้วบัพดาตาจะดู มันง่ายใช่ไหม? ไม่ยากเลย มายาจะมา ลูกจะพูดว่า "بابา ฉันไม่เคยประสบความสำเร็จสิ่งนี้มาก่อน แต่ตอนนี้มันมาแล้ว" สิ่งนี้จะเกิดขึ้น แต่ผู้ที่มีศรัทธาที่มุ่งมั่นมีการรับประกันชัยชนะอย่างแน่นอน ผลของความมุ่งมั่นคือความสำเร็จ การขาดความสำเร็จใดๆก็เป็นเพราะการขาดความมุ่งมั่น ดังนั้น ลูกต้องประสบความสำเร็จด้วยการมีความมุ่งมั่น

เช่นที่ลูกกำลังทำงานรับใช้ด้วยความจริงจังและกระตือรือร้น ในทำนองเดียวกัน สำหรับตัวลูกเองด้วย จงรับใช้ตนเองและรับใช้โลกด้วยเช่นกัน การรับใช้ตนเองหมายถึงการตรวจสอบและทำให้ตนเองติดเทียมกับพ่อ จงมอบข้อบกพร่องหรือความอ่อนแอใดๆให้แก่พ่อ ทำไมลูกถึงเก็บมันไว้? พ่อไม่ชอบสิ่งนั้น ทำไมลูกจึงเก็บความอ่อนแอไว้ จงให้มันออกไป เมื่อถึงเวลาให้ จงกลายเป็นเด็กเล็กๆ เมื่อเด็กเล็กๆ ไม่สามารถดูแลบางสิ่งบางอย่างได้ เมื่อพวกเขาไม่ชอบบางสิ่งบางอย่างพวกเขาจะทำอย่างไร? "แม่ พ่อ เอาอันนี้ไป!" ในทำนองเดียวกัน หากลูกไม่ชอบภาระหรือบ่วงพันธะประเภทใดๆ... เพราะบัพดาตาเห็นว่า ในด้านหนึ่ง ลูกคิดว่าลูกไม่ชอบสิ่งนั้น ว่ามันไม่ถูกต้อง แต่ในอีกด้านหนึ่งลูกกลับพูดว่า "ฉันจะทำอย่างไรได้? ฉันจะทำสิ่งนี้ได้ได้อย่างไร?" นั่นก็ไม่ได้เช่นกัน ในด้านหนึ่ง ลูกบอกว่ามันไม่ดี และในอีกด้านหนึ่ง ลูกก็เก็บมันไว้กับตนเองอย่างระมัดระวัง แล้วลูกจะพูดว่าอย่างไรเกี่ยวกับเรื่องนี้? มันดีหรือไม่? มันไม่ดีเลยใช่ไหม? แล้วลูกต้องการกลายเป็นอะไร? เป็นสิ่งที่ดีที่สุดใช่ไหม? ไม่ใช่แค่ดี แต่เป็นสิ่งที่ดีที่สุด ดังนั้นเมื่อใดก็ตามที่มีบางสิ่งบางอย่างเช่นนั้น บาบ่าก็อยู่ที่นั่นเสมอ จงมอบสิ่งนั้นให้กับท่าน ถ้าสิ่งนั้นกลับมาหาลูก จงมอบสิ่งนั้นให้ โดยพิจารณาว่ามันเป็นสิ่งที่ได้รับความไว้วางใจที่มอบให้แก่ลูก ลูกไม่สามารถไม่เชื่อสัตย์กับสิ่งที่ได้รับความไว้วางใจที่มอบให้แก่ลูกได้ ลูกได้มอบสิ่งนั้นให้กับพ่อแล้ว ดังนั้นตอนนี้มันก็เป็นของพ่อ หากมีบางสิ่งบางอย่างที่เป็นของพ่อหรือว่าของคนอื่นมาถึงลูกโดยไม่ได้ตั้งใจ ลูกจะเก็บสิ่งนั้นไว้ในตู้ล็อกเกอร์ของลูกหรือไม่? ลูกจะเก็บสิ่งนั้นไว้ไหม? ลูกจะกำจัดมันทิ้งไปใช่ไหม? ไม่ว่า

อย่างไรก็ตาม ลูกต้องให้มันไป ลูกจะไม่เก็บมันไว้ ลูกจะไม่ดูแลมันอย่างระมัดระวังใช่ไหม? ดังนั้นจงให้มันไป พ่อมาเพื่อรับมันไป ลูกไม่มีอะไรอื่นที่ลูกจะให้ท่านได้อยู่แล้ว อย่างไรก็ตาม ลูกสามารถให้สิ่งนี้ได้ใช่ไหม? มันเป็นดอกอีก ดังนั้นจงให้สิ่งนี้แก่ท่าน ลูกชอบดูแลมันไหม?

ถึงลูกๆ ทั้งหลายในทุกหนแห่งที่บิดาอาศัยชอบ ท่านคือผู้พลอบประโลมหัวใจใช่หรือไม่? ดังนั้น ถึงลูกๆทั้งหลายผู้เป็นที่รักยิ่งของบิดาราม ผู้พลอบประโลมหัวใจ ลูกๆที่เคลื่อนไปในคลื่นแห่งความรักอย่างสม่ำเสมอ ถึงลูกๆที่รักยิ่งที่เป็นของพ่อผู้เดียวและไม่มีใครอื่น ไม่มีใครอื่นแม้กระทั่งในความฝัน ถึงลูกๆ ที่รักยิ่งเช่นนั้นของบิดาผู้ที่อยู่เหนือจิตสำนึกที่เป็นร่างใดๆ ถึงลูกๆ ที่จากหายไปนานและเวลานี้ได้พบเจอแล้ว ลูกผู้มีโชคหลายล้านเท่า รักและระลึกถึงจากหัวใจ และพรอันประเสริฐหลายล้านเท่า พร้อมกันนั้น นมัสเตจากบิดาถึงบรรดาผู้ที่เป็​นลูกและเป็นนายทั้งหลาย

พร: ขอให้ลูกเป็นโยคีที่ง่ายดาย และกลายเป็นตัวอย่างให้แก่โลก บนพื้นฐานของการทำตามกฎเกณฑ์ระเบียบวินัยของพระเจ้า

เพื่อที่จะเป็นตัวอย่างให้แก่โลกจงทำตามกฎเกณฑ์ระเบียบวินัยของพระเจ้าอยู่เสมอ ตั้งแต่เวลาอมฤตวันจนถึงเวลากลางคืน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง จงรู้ถึงความสำคัญของเวลาอมฤต และทำให้สภาพของลูกทรงพลังในช่วงเวลานั้น แล้วชีวิตของลูกจะกลับมาดีเยี่ยมตลอดทั้งวัน เมื่อลูกเต็มเต็มพลังพิเศษให้กับตนเองในเวลาอมฤต และเคลื่อนไปอย่างเป็นตัวของพลัง ลูกจะไม่ประสบกับความยากลำบากในงานใดๆเลย ด้วยการดำเนินชีวิตตามกฎเกณฑ์ระเบียบวินัย จะทำให้สภาพของลูกกลายเป็นโยคีที่ง่ายดายโดยอัตโนมัติ แล้วเมื่อได้เห็นชีวิตของลูก ทุกคนในโลกจะสร้างชีวิตของตนเอง

คติพจน์: ให้ประสบการณ์ของความยิ่งใหญ่ของความบริสุทธิ์ด้วยกิจกรรมและใบหน้าของลูก

*** โอม ชานติ ***

สัญญาณที่ละเอียดอ่อน: ทำการทดลองกับตัวเองและผู้อื่นด้วยจิตใจของลูกด้วยพลังของโยคะ

ดวงวิญญาณที่ทดลองอยู่เสมอจะได้รับชัยชนะเหนือชั้นสการ์เหนือสถานการณ์ต่างๆที่ปรากฏโดยผ่านวัตถุธาตุและกิเลสของพวกเขา สำหรับดวงวิญญาณโยคีหรือดวงวิญญาณที่ทดลอง จูแห่งกิเลสทั้งห้าจะกลายเป็นพวงมาลัยสวมรอบคอ หรือเป็นเวทีสำหรับการรำรำด้วยความสุข